

Jeg tror, det er § 65 i den fvenfte Forfatning af 1868, der bestemmer, at begge Thingene stemme hver for sig, men at de derefter, hvis der er Menighed, stemme sammen overfor Finantsloven, overfor Rigsbankens og Rigsgjælds-kontorets Styrelse og Forvaltning, Indkomster og Udgifter. Skulde dette gjælde hos os, kan man ganske vist sige, at Folkethinget ikke vilde faae den overveien- de Indflydelse, som er berettiget. Jeg indrømmer, at Folkethinget derved ikke vilde faae den Ind- flydelse, som det strenge parlamentariske System fører med sig; men paa den anden Side kan jeg ikke negte, at Folkethinget vil faae en væsentlig Indflydelse, dersom det kan have sig op til at faae et overordentlig stort Flertal. Sællere end at faae et Brud paa Forfatningen, ser jeg et faadant Forslag fremkomme, hvorom man kunde enes. Jeg vil slutte med at bede v: ærede Med- lemmer paa den anden Side alvorlig at overveie, om det ikke er muligt, at de kunne gjøre Deres til Regjeringens Hjernelse, og til at en Over- enskomst kan komme i Stand mellem dette og det andet Thing, saaledes at vi, naar den 1ste April kommer, kunne staa med en Finantslov, som Alle kunne være tjente med.

H. Holm: Det er ikke for at tale om noget af de enkelte Ændringsforslag, som ligge for nu, og det er heller ikke for at tale om den politiske Situation i Almindelighed, at jeg har begjæret Ordet. Men det var Slutningen af det Fore- drag, som vi hørte i forrige Møde fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Ville), der bevægede mig dertil. Han sluttede jo nemlig sit Foredrag, som vi jo Alle hørte med stor Inter- esse og Opmærksomhed, men som helt igjennem var præget af en ganske mærkkelig Alyst til Smødefommen og en ganske mærkkelig Æng- stelse for, at der gennem Fællesudvalgets Forhand- linger skulde komme en virkelig varig Ende paa den fortvulede Strid, der er ført i flere Aar — han sluttede sit Foredrag med en Henstilling til os, om vi vel vilde overveie, hvilket Skridt vi her gjorde, om vi vel vilde overveie, hvorvidt vi ikke burde forandre Standpunkt nu i det sidste Dieblit og give tabt i Kampen. Det var det, der bevægede mig til at begjære Ordet, fordi jeg mente, at der netop fra vor Side bør komme en lignende Henvendelse til de Herrerovre paa den anden Side, og fordi jeg tror, at der fra vor Side bør rettes til dem en alvorlig og indtræn- gende Opfordring til, at de, førend det bliver for sille, ville gjøre et virkelig alvorligt Skridt til at vise Smødefommen. Jeg vil ønske, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds maa komme til at staa ene, og at han ikke, som han sagde, at han gjorde, maatte have talt paa Fleres Vegne, naar han viste saa ringe Grad af Lyft til at komme det Flertal, der er i denne Sal, i Møde. De, der ere ældre og mere erfarne Politikere, ville

maaſte sige ſom ſaa, at det ikke kan hjælpe, at jeg vil gjøre noget Forſøg paa at tale til vore Modſtandere, de ville maaſte ſige: Nu hjælpe ikke Ord længer, nu ſkal der Hand- linger til, men jeg ſkal ikke negte, at jeg endnu er ſaa ungdommelig, at jeg tror, at det maa kunne lykkes at bringe en virkelig Forſtaeſſe til Veie, idetmindſte en Forſtaeſſe fra Vore Mod- ſtanders Side af, hvad det er, vi paa vor Side ville. Ligeoverfor den ærede Regjering ſkal jeg ikke udtale Noget ſom helſt, dels fordi den høit- ærede Conſeilpræſident ikke er tilſtede, og dels fordi den nuværende Regjering ſidder i Kraft af en Stilling, ſom forekommer mig fordømmer den ſelv, og ſom gjør, at den ikke paa nogen Maade kan blive ſiddende. Om kortere eller længere Tid maa den falde, fordi den ſidder i Kraft af en Selvmodſigheſe. Alle dens Medlemmer have ſelv i 1873 den 2den April erklæret, at en Tilſtand ſom den nuværende er ſiit imod Grundlovens Ord og Mening. De have ſelv erklæret i den Adreſſe, ſom Landſtinget den Gang vedtog, at naar Re- gjeringen udelukfende ſtøttede ſig til det ene Thing, ſaa var det umuligt at faae en frugtbar Samvirken mellem Regjeringen og Rigsdagen. De have ſelv erklæret, at dette var ſtridende mod Grundlovens Ord og Mening. Men er det ſaa, ſaa ſiger jeg, at Regjeringen ſidder i Kraft af en Selvmodſigheſe, og dette er ſaa ſikkert et Døds tegn ſom noget. Derfor ſkal jeg ikke tale et Ord med Henſyn til den ærede Regjering, men lige over for vore Mod- ſtandere tror jeg, at der endnu kan være et Ord at ſige. De maa jo vide, at det ikke kan være fra noget Partiſtandpunkt, at vi ønske, at de ſkulde viſe Smødefommen; thi fra et Partiſtandpunkt troer jeg ikke, at vi fra vor Side foreløbig kunne ønske os nogen bedre Stilling end den, vi have. Det er aabenbart, at det Parti, jeg hører til, er gaaet frem med mægtige Skridt, netop paa Grund af den Modſtand, man har rejſt imod det fra Regjeringens og fra de Herrer's Side, gaaet frem med ſaa ſtærke Skridt, at ſelv mange af dem, der ſtaa paa vor Side, have været forbaufede derover. Fra et Partiſtandpunkt kunne vi ſaaledes ikke ønske, at De ſkulde komme os imøde. Men der er jo dog det, der ſtaar over Partierne, der er jo Noget, ſom vi Alle, baade de Herrer og vi, maa ſætte over Partiſtandpunktet, og det er Henſynet til, at vort Folk kan faae en rolig Fremgang, at der kan komme en rolig, fredelig og ſindig Ud- vikling. I den Henſeende kan jeg ikke ſe Andet, end at Stillingen er ſaaledes nu, at den er i høi Grad betænkelig, og at vi Alle maa være beſym- rede for, hvorledes Udgangen vil blive; derfor er det, at jeg gjerne vil ſøge at faae de Herrer til at høre, hvad det er, vi fra vor Side ville. Det er ſagt gjentagende Gange, og det er ogsaa ſagt i Dag, at det, ſom Folkethingets Flertal vil, er Generaadighed for Folkethinget; men hvorfra pibe de Herrer det? Det er Noget, ſom de Herrer ſelv